

Χρίστος Μπίστης

Η τεράστια φούσκα του χρηματοπιστωτικού συστήματος, 12 φορές μεγαλύτερη από το παγκόσμιο ΑΕΠ, αντί να αναχαιτίσει, ήταν αυτή που με το σκάσιμό της τελικά αποκάλυψε τη μεγαλύτερη ίσως κρίση του συστήματος. Οδήγησε σε κλιμάκωση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, οικονομικών εκβιασμών και τοπικών πολέμων μέσα από την παραβίαση κάθε έννοιας εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας. Επιχείρησε να διασώσει τις τράπεζες και να ανορθώσει τα κέρδη του κεφαλαίου με λυσσαλέες επιθέσεις ενάντια στον κόσμο της εργασίας, την ανατροπή του συνόλου των κατακτήσεων και δικαιωμάτων που είχαν επιβάλει οι προλεταριακές επαναστάσεις και οι ταξικοί αγώνες ενός ολόκληρου αιώνα, με τελικό στόχο ένα νέο κοινωνικό μεσαίωνα. Από αυτή την ολοκληρωτική βαρβαρότητα άλλη διέξοδος δεν υπάρχει από την αναγέννηση και ανασυγκρότηση των σοσιαλιστικών και κομμουνιστικών ιδεών και των επαναστατικών κινημάτων της εργατικής τάξης και των λαών.

Αντίστοιχα στην Ελλάδα -από τα πρώτα θύματα της κρίσης- είναι βέβαια απαραίτητη η πάλη του λαϊκού κινήματος για την υπεράσπιση κάθε δικαιώματος που απειλείται ή ανατρέπεται. Για να έχουν όμως αποτελεσματικότητα οι αγώνες αυτοί είναι απαραίτητο να κατανοηθούν οι βαθύτερες αιτίες που προκάλεσαν τις σημερινές οδύνες για τη χώρα και το λαό.

Αιτίες που έχουν να κάνουν με την ίδια την επιλογή της ένταξης στην ΕΟΚ–ΕΕ από τη μεριά της ντόπιας παρασιτικής και κλεπτοκρατικής αστικής τάξης. Μιας ιμπεριαλιστικής ολοκλήρωσης που ποτέ δεν υπηρέτησε την αλληλεγγύη των λαών αλλά που χαρακτηρίστηκε πρώτα και κύρια από την ελευθερία-ασυδοσία των αγορών, από το δικαίωμα των ισχυρών να εκμεταλλεύονται τους πιο αδύνατους. Μια ανισομετρία που κλιμακώθηκε με την υιοθέτηση του ευρώ, έξω από κάθε πολιτικό έλεγχο και με μια ισοτιμία κατώτερη από αυτήν που θα επέβαλλε η ανταγωνιστικότητα των κυρίαρχων αλλά πολύ υψηλότερη από αυτήν των χωρών της περιφέρειας, με αποτέλεσμα τα συνεχή πλεονάσματα του Βορρά και τα διογκούμενα ελλείμματα του Νότου. Για την Ελλάδα, αυτή η αρχιτεκτονική είχε αποτέλεσμα τη διαρκή μείωση των εξαγωγών και αύξηση των εισαγωγών. Η αγροτική παραγωγή, από το 15% του ΑΕΠ πριν την ένταξη στην ΕΕ, έπεσε στο 3% στις μέρες μας, ο μισός αγροτικός πληθυσμός έμεινε χωρίς δουλειά και η Ελλάδα από χώρα εξαγωγική έγινε εισαγωγέας αγροτικών προϊόντων. Αντίστοιχα στη βιομηχανία ολόκληροι τομείς έγιναν προβληματικοί, με αποτέλεσμα παρά τις σκανδαλώδεις επιδοτήσεις και δανειοδοτήσεις, να κλείνουν ο ένας μετά τον άλλο ή να φεύγουν στο εξωτερικό και η βιομηχανική παραγωγή από το 32 % του ΑΕΠ πριν από την ένταξη να έχει

πέσει γύρω στο 10%, αφήνοντας άνεργους εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους. Η ακατάσχετη κερδοσκοπία του ευρωπαϊκού και ελληνικού τραπεζικού συστήματος είχαν αποτέλεσμα την πολύ μεγαλύτερη αύξηση των χορηγήσεων δανείων και κερδοσκοπικών τίτλων σε σχέση με τις καταθέσεις, που σήμερα καλούνται να αναπληρώσουν μέσα από την εξοντωτική τους φορολόγηση οι εργαζόμενοι για τη διάσωση και ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών. Σε σχέση με τις εισροές κεφαλαίων από την ΕΕ, που υπολογίζονται σε 43 δις, η Ελλάδα δαπάνησε μέχρι το 2009 γύρω στα 260 δις ευρώ για εισαγωγές προϊόντων, δηλαδή για κάθε ένα ευρώ που μας προσέφεραν εμείς τους επιστρέψαμε έξι. Για να ενισχύσει τις πολεμικές βιομηχανίες ΗΠΑ, Γαλλίας και Γερμανίας με παραγγελίες αεροπλάνων με ελαττωματικές μηχανές και υποβρυχίων που γέρνουν, η Ελλάδα υπερχρεώθηκε για να αναδειχθεί δεύτερη μετά τις ΗΠΑ σε στρατιωτικές δαπάνες στον κόσμο. Άχρηστες παραγγελίες από Siemens, Thyssen, HDW κ.λπ. γέμισαν με μίζες τους ντόπιους κλεπτοκράτες. Οι Ολυμπιακοί του πλουτισμού για κάποιους λίγους, που αντί για τον προϋπολογισμό του 1,3 δις που είχε γίνει αρχικά κατέληξαν να κοστίσουν πάνω από 20 δις.

Έτσι οδηγηθήκαμε στην εκτίναξη του δημόσιου χρέους από το 25% του ΑΕΠ πριν από την ένταξη στην ΕΕ, στο 120% μέχρι το 2009 και στο 180% με τα μνημόνια των τελευταίων χρόνων. Ένα χρέος μη βιώσιμο, θηλιά στο λαιμό και κύριο όπλο για το ολοκληρωτικό ξεπούλημα του λαού και του τόπου.

Να γιατί η ανάσα που ζήτησε ο λαός για να μη διαψευστεί θα πρέπει να καταλήξει πέρα από τα «ούτε ρήξη – ούτε υποταγή» στα πλαίσια του ευρώ και της ΕΕ των κάθε λογής ρεφορμιστών και να στραφεί ενάντια στις αιτίες και τις δομές που του προκάλεσαν την κοινωνική καταστροφή. Να απαιτήσει:

- Τη διαγραφή του ληστρικού–τοκογλυφικού χρέους.
- Τη ρήξη και αποδέσμευση από το ευρώ και την ΕΕ
- Την κοινωνικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων με εργατικό έλεγχο.
- Τη συνεταιριστική απελευθέρωση της δημιουργικότητας της φτωχομεσαίας αγροτιάς.
- Την παραγωγική ανασυγκρότηση σύμφωνα με τις ανάγκες και τις μεγάλες παραγωγικές δυνατότητες του λαού και του τόπου.
- Την ενοποίηση όλων των αγωνιστικών και επαναστατικών δυνάμεων για το άνοιγμα του δρόμου προς την κοινωνική απελευθέρωση, τη σοσιαλιστική και κομμουνιστική προοπτική.

Άρθρο στο «Πριν» της 7/6/2015

